

ВСТУПНЕ СЛОВО

З книжки мiс Перспiкацiї Тiк
«ВСЕ ПРО ФЕЙРІ І ЯК ЇХ УНИКАТИ»:

Нак Мак Фiглі

(ще знані як піксі, вільні малолюдці, людці та «Невідомі,
ймовірно озброєні»)

Нак Мак Фіґлі найнебезпечніші серед усіх видів фейрі, особливо коли напідпитку. Вони обожують пиятику, бійки і крадіжки, власне, вони ладні поцупити все, що не прибите цвяхом намертво. А навіть якщо й так, то вони і цвях поцуплять.

А втім, ті, хто з ними заізналися і вижили, кажуть, що то істоти напрочуд вірні, сильні, наполегливі, відважні і по-своєму високоморальні. (Наприклад, вони не обкрадять тих, в кого нема що вкрасти.)

Типовий малолюдок (малолюдка — рідкісна знахідка, про це *читайте нижче*) заввишки шість дюймів, має руду чуприну, а його шкіра посиніла від татуювань та фарби вайди, і, якщо ви вже наблизилися так, що все це розгледіли, то він саме намірився вам добряче врізати в ніс.

Одягнений він у доволі таки потріпаний кілт, бо малолюдки пізнають одне одного по татуюваннях, а не по візерунках на тканині. Також він може мати шолом із кролячого черепа. Малолюдки часто прикрашають бороди та губи усілякими цяцьками, як-от пір'я чи пацьорки.

Щонайпевніше малолюдок буде при шабеліні, але він її носить переважно для виду, бо фіглі надають перевагу контактним видам боротьби — головою і черевиком.

Історія та релігія

Історія походження Нак Мак Фіглів загублена у Тумані Часу. Вони кажуть, що Королева Фейрі прогнала їх із Дивокраю, бо вони повстали проти її злостивого та тиранічного правління. Але також побутує думка, що їх просто вигнали за пияцтво. Нам мало відомо про їхні релігійні переконання, за винятком хіба того, що вони вважають себе мертвими. Їм подобається наш світ із його осяйним сонцем і горами, блакитним небом і усім, що надається до бійки. Такий прекрасний світ абикому не доступний, кажуть вони. То якийсь рай, а чи Валгала, куди потрапляють браві воїни по смерті. Тож вони певні, що колись жили, а тоді — померли і їх впустили сюди за добру поведінку.

Це припущення є цілковито хибним та вкрай химерним, адже, як нам відомо, насправді все достоту навпаки.

Коли фігель помирає, за ним не тужать. Єдине, про що жалкують його побратими, це те, що він більше не буде з ними у світі мертвих, а має повертатися у світ живих, який вони називають «Засвітом».

Звичаї та побут

Фіглі селяться у курганах прадавніх королів, де серед золота та скарбів облаштовують собі затишні нори. Зазвичай неподалік росте кущ терену чи бузини: особливо малолюдкам до вподоби стара бузина, бо її стовбур чудово надається на

димар. Поруч обов'язково знайдеться кроляча нора. З виду вона — достоту, як кроляча нора: довкола все всипано кролячими бібками, а подекуди й клоччям кролячої вовни, якщо на фіглів раптом зійшло натхнення до творчості.

Підсподом світ малолюдців трохи скидається на вулик, щоправда, з акцентом не так на мед, як на жала.

А причина в тому, що серед фіглів вкрай мало фіглиць. І, цілком можливо, що з цієї ж причини фіглиці народжують дуже часто і дуже багато фігленят. Завбільшки фігленята з горошинку, але ростуть вони напрочуд швидко, якщо їх добре годувати (фігли люблять селитися поруч з людьми, бо там можна легко роздобути коров'яче чи овече молоко для фігленят).

«Королева» клану фіглів називається келда, а її чоловік зветься Великий Муж. Коли народжується фіглиця, а це буває нечасто, вона деякий час живе поруч із матір'ю-келдою, щоб навчитися у неї звичаїв та усіх таємних премудростей келдування. Коли вона досягає подружнього віку, має покинути клан, взявши зі собою лиш декількох братів, які будуть пильнувати її під час тривалої подорожі.

Вона мандрує у пошуках клану, де немає келди. Вкрай рідко, якщо вона не може знайти такого клану, вона збирає малолюдців із різних кланів і формує новий — келда називає його і обирає йому курган, де цей клан мешкати-ме. Також вона сама обирає собі чоловіка. Відтак її слово стає законом для усіх членів клану і його слід дотримуватися неухильно, а сама келда майже не покидає курган, а якщо й так, то відходить не дуже далеко. Вона водночас і королева малолюдців, і їхня бранка.

Та якось келдою стала дівчинка не з роду фіглів, а з роду людей...

Словник малолюдців, адаптований для особливо уразливих читачів

Анайто!: вигук, чие значення варіюється від «Мати Василева!» до «Мені вже починає уриватися терпець, начувайтесь!».

Бибешка: така вовняна тваринка, що харчується травою і бекає. Не корова.

Бздури: дурниці, нонсенс.

Відьолство: все, що відьма робить.

Гузь: дуже важливий обов'язок, підкріплений традицією і магією. Не птаха.

Дивочний: химерний, дивний. Іноді, з якоїсь причини — також видовжений.

Кадук: ні на що не здатна особа.

Карга: відьма будь-якого віку.

Людиска: людські істоти.

Нагольгатися: мене запевняли, що це означає «втомитися».

Нужник: туалет.

Ой леле: вигук відчаю.

Паскудник: неприємна особа.

Паскудяка: дуже неприємна особа.

«Спеціальна овеча настоянка»: боюся вас розчарувати, але це щось на кшталт самогону. Ніхто не знає, що буде з вівцею, яка його вип'є, але, кажуть, краплина настоянки дуже помічна для вівчарів, особливо холодної зимової ночі, а для Нак Мак Фіглів — будь-якої пори дня і ночі. Не намагайтесь приготувати її вдома!

Тлумак: див. *Кадук*

Шкорба: стара жінка.

В ДОРОГУ

Воно спустилося з гір, потріскуючи, наче невидимий туман. Рухатись без тіла було виснажливо, тож воно сунуло спроквола. Воно не думало. Воно вже давно не мало чим думати, бо мозок, який мав би за це відповідати, вмер. Так воно завжди є. Тож тепер воно знову голе й боязке.

Воно могло вселитися в одну з тих пухких істот, що сполохано мекали, коли воно пропливало понад торфовиськом. Та мозок у них нікудишній, ладен хіба думати про пасовисько та про те, як робити собі подібних бекалок. Ні. Такий не згодиться. Йому б чогось такого, такого гострішого — мозку, з яким би воно почувалося в безпеці.

Воно шукало...

Нові черевики геть нікудишні. Такі цупкі й лискучі. Лискучі черевики! Це нечувано! Чисті черевики — то одне. Нема нічого поганого в тому, щоб помастити черевики дрібною мастикою, щоб вберегти їх від вологи. Та черевики мають служити. А для того не треба блистіти!

Тіфані Болячка, ставши на килимок коло ліжка, труснула головою. Треба ті черевики зачовгати щонайшвидше.

І ще той новий солом'яний капелюшок, зі стрічкою. До нього теж чимало питань.

Тіфані спробувала було роздивитися своє відображення в дзеркалі, та це не так вже й просто, бо те дзеркало — не більше за її долоню, все в щербках і поцятковане. Ним треба було крутити навсібіч, щоб роздивитися себе по шматочку, запам'ятати, а тоді — скласти побачене до купи.

Та сьогодні... ну, зазвичай вона так не робила, але сьогодні важливо мати чепурний вигляд, а оскільки довкола нікогісінько, то...

Тіфані поклала дзеркальце на хиткий накаслик, стала посеред обтріпаного килимка, заплющила очі і сказала:

— Покажи-но мене!

*І вдалині, на пагорбах, щось — безтілесне і безмозке, — але
вкрай голодне і безстрашне, сповнилося силою.*

*Воно б прийнялось, якби мало ніс. Воно шукало. Воно
знайшло. Такий потужний мозок, що наче складається із
тисячі окремих — все менших і менших — мізків! Такий
гострий! І так близько!*

*Воно повернуло вбік і поповзло швидше. Сунуло і зумко-
тіло, наче рій мух.*

*Вівці, сполохані враз нечуваним шумом, видивом чи за-
пахом, забегетали...*

...а тоді знову пустились пастися.

Тіфані розплющила очі. Ось вона — за крок від себе. Ба-
чить власну потилицю.

Вона сторожко обійшла кімнату, не спиняючи погляд
на справжній «собі», бо так, як вона вже з'ясувала, фоку-
су кінець.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Так рухатись доволі складно, та принаймні так можна обдивитися себе згори донизу і з усіх боків.

Брунатне волосся акурат під колір очей... і з цим вона вже нічого не вдіє. Ну хоч волосся чисте й обличчя вмите.

Вбрана у нову сукню — і це трохи виправило ситуацію. Болячкам було не властиво купувати нове вбрання, тож вони, ясна річ, вибрали сукню «на виріст». Добре, хоч вона ясно-зелена і поділ не волочиться по підлозі. У нових лискучих черевиках і тому новому солом'яному капелюсі Тіфані скидалася на... дочку фермера, таку поважну, що готується до першого робочого дня. Цілком прийнятно.

Збоку Тіфані бачила себе, хоча й придивлятися слід було пильно, у гостроверхому капелюсі. Це було щось на кшталт осяйного зблиску, що щезав, тільки-но його розгледити. Ось чому її непокоїв новий солом'яний капелюх, але він добре сидів на голові, наче й не було ніякого гостроверхого під ним.

Власне, його там і не було. Він — невидимий, хіба що в дощ прозирав. Сонце та вітер проходили крізь нього наскрізь, але дощ та сніг — якимсь дивом оприявнювали його і трактували, як справжнього.

Капелюха їй дала найвизначніша у світі відьма — справжня, у чорній сукні і чорному капелюсі і з очима, що пронизують наскрізь, як скипидар недужу вівцю. Це було щось на кшталт винагороди. Тіфані зналася на чарах, справжніх чарах. Вона й гадки не мала, що має чар-силу, поки якимось чари самі не начарувались; коли вона чарувала, вона не знала, що це і є магія; а опісля, коли вже було по всьому, вона й не знала, що це були чари. Тож тепер час *навчитися* магії по-справжньому.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>